

LA PRESENCIA DE DÉU FONT D'ALEGRIA

per ROSER CAMINAL I HOMAR, osb

Estem davant d'una escena radiant. Lluc, avui en té prou amb sis versets per transmetre l'essencial.

Sempre hi ha un temps adequat per a cada cosa i Maria ho ha tingut clar; sense restar en el seu astorament surt d'ella mateixa per anar cap a l'Altre (en majúscules), el mateix que duu ella en les seves entranyes.

No és un decisió o reacció inconscient, decididament se'n va a la Munyanya, al lloc de la manifestació del Jo sóc, el Déu que és i que va essent en tot i en cadascú; el Déu en nosaltres.

I entra a Casa, la casa d'Elisabet i la pròpia, on es troben amb la Vida que duen a les pròpies entranyes. Recordeu aquell que diu: «Mira, sóc a la porta i truco. Si algú escolta la meua veu i obre la porta, entraré a casa seva i estaré amb ell, i ell amb mi»; i Elisabet ha obert...

La vida en les entranyes de Maria, és ara Vida per a Elisabet i per al fill de les seves entranyes: Joan. El que era anunci d'una promesa esdevé en l'ara realització plena, joia profunda en Déu.

Sí, hi ha un temps adequat, però és l'instant precís de l'ara, «Maria de presa se'n va anar...». Joan, «tan bon punt Elisabet sent la salutació de Maria, salta dins les entranyes de sa mare...». I aquesta en aquest precís moment queda «plena de l'Esperit Sant».

La benedicció i el reconeixement de l'Altre, de la vida divina en Maria és l'experiència d'Elisabet que constata i viu, també en ella mateixa, queda «plena de l'Esperit Sant».

La felicitat no és més que l'entrega total, amb profunda humilitat i amb intensa alegria al que està passant en aquest precís moment. És la connexió amb la Vida que es dona en tot el que passa a cada moment. I quan això és així, com en el relat d'avui, l'alegria plena traspua per totes les cèl·lules del cos, i fins un nen en les entranyes de sa mare, reconeix la Vida, i salta d'alegria.

Acabo amb les paraules d'Henri Bergson: «L'alegria és el senyal inequívoc que la vida triomfa».